

Kauko Parkkinen

kauko.parkkinen@kauko-kustannus.fi

BILEGATE

Pääministerin uho ja tuho

BILEGATE

Pääministerin uho ja tuho

Sanna Marin nousi yllättäen pääministeriksi ja poliittiseksi tähdenlennoksi, kun keskusta heitti SDP:n silloisen puheenjohtajan Antti Rinteen yllättäen laulukuoroon. Tästä yllätyksestä mediamme ei ole toipunut vieläkään, siksi monet hänen poliittiset toimensa ovat jääneet vaille ansaitsemaansa huomiota. Seuraavat reaaliaikaiset muistiinmerkinnät toivottavasti virkistävät muistia ja antavat läpileikkauksen siitä, miten hänen pääministerikautensa sujui.

26.12.19

”Eikö teitä hävetä?”

Pääministeri Sanna Marin Eduskunnan kyselytunnilla kokoomukselle

Sanna Marin toi pehmeyttä politiikkaan – ensimmäisinä pehmenivät politiikan toimittajat ja kommentaattorit

Sanna Marin näytti heti kättelyssä, mistä kana pisii. Näin olisi sanottu siihen aikaan, kun Suomessa puhuttiin vielä selkokieltä, eikä digiamerikka ollut vielä turmellut äidinkieltämme. Vuosikausien ajan oli saarnattu oppia, että nainen on vallankäyttäjänä jotenkin pehmempi ja ihmisläheisempi ja ottaa muut ihmiset huomioon paremmin kuin mies.

Ensin Marin ilmoitti, että hän ei ota neuvoja vastaan keltään, hän siis osaa ihan kaiken. Seuraavaksi hän eduskunnan kyselytunnilla heitti kokoomuksen kansanedustajille päin naamaa kysymysten kysymyksen: "Eikö teitä hävetä?" Hän ei muistanut, että hän oli vastaamassa kansanedustajille eikä kyselemässä heiltä. Ja että hänen tuli nauttia eduskunnan luottamusta eikä päinvastoin.

Pehmenemistä tapahtuikin heti. Kukapa olisi ollut sopivampi käynnistämään sitä kuin suomettumisen hengenperintöä kantava, eläkkeellä oleva Hesarin toimittaja **Unto Hämäläinen**, joka Ylen A-studiossa 17.12. ilmoitti, että etikettivirrehän se oli, "mutta siinähan se meni, näpäytyksenä". Näin koko **Jussi Hallahon** muutama päivä aiemmin mainitsema vihervasemmistolainen toimittajakunta sai askelmerkit, miten uuteen pääministeriin tuli suhtautua. Kysymys on korkeintaan pienestä etikettivirheestä, joiden suhteen ei pidä olla turhan tarkka.

Niinpä heti alettiinkin hakea rinnastuskohteita historiasta. Jo samassa A-studiolähetyksessä Ylen politiikan erikoistoimittaja **Ari Hakahuhta** muisti, että olihan niitä reippaita herjoja heitelty ennenkin. **Timo Soini** oli heitelty herjoja, joissa puhuttiin häpeämisestä, vaikka ei niitä täysin rinnastanutkaan Marinin heittoon. Tosi-asia ei olisi pitänyt puhua edes samana päivänä herjasta, jonka rivikananedustaja heittää hallitukselle. On melkoisen erikoista, jos ei erikoistoimittaja pysty tekemään eroa siihen, että pääministeri isottelee kansanedustajille, niin onpa todella erikoinen toimittaja.

Jälkiviisastelijoiden **Ville Blåfield**, Hesarin henkistä perintöä kantava hänkin, puhui suorastaan lämmöllä, miten hän ymmärsi Marinin kukkoilua, ja Uuden Suomen toimituspäällikkö **Jenni Tamminen** haki useampiakin rinnastuskohteita aiemmista pääministereistä. **Paavo Lipponen** uhkaili nahkurin orsilla, ja **Anneli Jäätteenmäki** puhui niin totta kuin osasi. **Mari Kiviniemikin puolestaan** heitteli epäasiallisia syytöksiä epäisänmaallisuudesta.

Kuitenkaan näitäkään ei voi mitenkään rinnastaa. Jokainen heistä harrasti pikemminkin synkkää yksinpuhelia, ääneen ajattelua, eikä heittänyt herjoja suoraan päin kansanedustajien kasvoja, henkilöön käyvästi.

Kaksi päivää aiemmin olivat jo A-talkin toimittajat ja kommentaattorit antaneet näytteensä lempeästä ja ystävällisestä suhtautumisesta Marinin öykkäroimiseen. Taloustutkimuksen **Juho Rahkonen** jopa sanoi, että «yhteiskunta pehmenee ja feminisoi-tuu». Tutkija **Johanna Vuorelma**, MTV:n politiikan toimittaja **Eeva Lehtimäki** ja Kauppalehden päätoimittaja **Arno Ahosniemi** eivät olleet aivan yhtä hurmioituneita, mutta ei heillä ollut myöskään mitään poikkeavaa sanottavaa.

Kaivokselan aikoihin "vanhan" Uuden Suomen toimituspäällikkö **Jukka Knuuti** kertoi vieraileville lionseille, että he katsovat ensin Hesarin kannan ja ottavat sitten päinvastaisen kannan. Kun hän pari vuotta sitten oli pystyttelemässä vaimonsa maalausten kesänäyttelyä Pälkäneen kirjaston porstuassa, kysyin, oliko todella näin ja oliko se luotettava menettely. Hän vastasi molempiin kysymyksiin myöntävästi. Mutta nykyinen verkkoversio siis seurailee nöyrästi Hesarin latuja.

Voi vain kuvitella, mikä mekkala olisi syntynyt, jos mies olisi pääministerinä esiintynyt samalla tavalla, vaikka mies ei edes pystyisi lataamaan ääneensä sellaista ylemmydentuntoista halveksuntaa, jolla Marin roiskaisi sanan "hävetä". Nyt kukaan ei sanonut, että tuollainen esiintyminen eduskunnan edessä ei kerta kaikkiaan sovi pääministerille.

Kun **Antti Rinne** eduskunnan kyselytunnilla puhui "minun hallituksestani", Hesarin **Marko Junkkari** teki tästä johtopäätöksen, että Rinteen vaikeuksien syynä oli hänen pyrkimyksensä hallita kaikkea. Mutta kun Marin sanoi samalla paikalla vähintään yhtä tomerasti, että "Suomi on oikeusvaltio ja

minun hallitukseni tulee siitä pitämään kiinni”, ei siinä ollut mitään huomautettavaa.

Toinen asia on, että Suomesta tulisi todella tehdä oikeusvaltio, ettei kärjätuomari **Jussi Nilssonin** (Lakimiesuutiset 2/02) ja Unkarin pääministerin **Viktor Orbánin** tarvitsisi rinnastaa sitä entisiin Itä-Euroopan sosialistisiin maihin vallan väärinkäyttöä vastaan oikeussuojaa hakevan kansalaisen kannalta.

Missä uudet näkökulmat?

Jouko Jokinen sanoi joulukuussa 2017 ennen Ylen päätoimittajaksi siirtymistään **Anna-Liisa Haavikon** haastattelussa, että Ylen tehtävänä on ”kaivaa uutta tietoa kansalaisille” ja ”jotakin uutta pitää tulla”, niin että katsojat huomaavat, että ”ai jaa, asiaa voidaan tarkastella myös tästä kulmasta” (Eväitä Jokiselle/www.kauko-kustannus.fi 15.3.18).

Ei ole tullut uusia näkökulmia, eikä tule, jos siellä roikutetaan vanhoja kehäraakkeja eläkeläistoimittajia. Kun ei muuta keksitä, niin on pantu aamu-tv sekaisin, niin että selkeä rakenne on sotkettu, ja studio ja meno näyttää kuin hollituvalta. Näin katsojat huomauttavat, että ai jaa, studiokalusteita voidaan asetella myös tuollaiseen kulmaan.

Runsaan seitsemän vuosikymmenen seurannan ajalta voin varmuudella sanoa, että yksikään pääministeri ei ole esiintynyt eduskunnan edessä yhtä härskesti.

Marin sanoi Ylen Ykkösaamussa 21.12., että tämä sylkäisy päin kansanedustajien naamaa tuli sydäimestä, mutta pääministerin tehtävässä olisi ehkä syytä käyttää myös päätä.

8.5.20

Hauskuudeksi ateria laitetaan, ja viini ilahuttaa elämän, mutta raha kaiken hankkii.

Saarnaaja

Kyllä Siperia opettaa jopa demarin tunnustaman yrittäjyyden arvon

Vielä SDPn puheenjohtajuudesta **Jutta Urpilaisen** kanssa kisaillessaan **Antti Rinne** uhkaili yrittäjiä uusilla byrokratiasitteilla: "EU:ssa 37.000 direktiiviä ja asetusta. Vain 70 niistä koskee työelämää. Sinne on saatava lisää." Myös lisäsanktioilla uhkailivat molemmat.

Nyt puolue on **Sanna Marinin** hallituksen johdolla jakamassa rahaa yrittäjille. Mutta tiukassa se on erityisesti ravintola- ja matkailualan yrittäjillä, jotka hallitus sulki pakkopäätöksellä. Mutta edelleen pitää paikkansa yllä oleva sitaatti Saarnaajalta, jonka kirjailija **Yrjö Soini, Agapeetus**, otti hotelli- ja ravintolaelinkeinon historiansa *Vieraanvarisuus ammattina* erääksi mottolauseeksi.

Kun elinkeino nyt on joutunut hallituksen raskaimman sarjan säätelyn kohteeksi, siinä samalla kristallisoituvat puolueiden perimmäiset arvot. Voi tosin kysyä, paljonko maailmanmainetta niitäneillä naisministereillä on kokemusta tästä elinkeinotoiminnan sektorista. Ennakkoluulot ainakin putkahtelevat pintaan jopa puheissa. Pääministeri puhuu toistuvasti kuppiloista ja kapakoista ja saa tämän alatyylisen kielenkäytön tartutetuksi jopa yleensä asialliseen oikeusministeri **Anna-Maija Henriksoniin**. Ei sentään puhu räkälöistä.

SDP on kriisin jälkeen tienhaarassa, jossa se joutuu puntaroimaan, onko se oppinut jotakin Siperian peruskoulussa. Vieläkö se uskoo

1903 Forssan kokouksessa kirjattuun ohjelmaansa, jonka käytännön osa oli lähes suoraan kopioitu Saksan sosialidemokraattisen puolueen vaaliohjelmasta vuonna 1891. Se sai syntypaikkansa mukaan nimekseen Erfurtin ohjelma ja suomennettiin muutaman vuoden kuluttua. Siitä tuli puolueen katekismus.

Sen perusteeksi oli, että pientuotanto ja pienviljely olivat vääjäämättä tuhoon tuomittuja, ja SDP oli ainoa puolue, joka saattoi siirtää niistä väen turvallisesti suurteollisuuden palvelukseen.

Kauan ohjelma toimi hyvin, mutta ongelmia alkoi ilmaantua, kun suurteollisuus on karannut Suomesta eikä ole muutenkaan kovin innokas työllistämään kaikkien niiden esteiden yli, jotka puolue on yhdessä ay-liikkeen kanssa rakentanut.

Sanna Marin on kerännyt ansaittuja kehuja määrätietoisesta toiminnasta, vaikka muutamia mokia onkin tullut. Hänhän on puolueen vahvuusalueella, komentotalous ay-liikkeen tuella ei miltään muulta puolueelta suju yhtä hyvin. Veri punnitaan sitten, kun pitäisi kriisin jälkeen siirtyä aivan toisenlaiseen politiikkaan. Se on koko Suomen kannalta testin paikka.

1.10.20

"EU:ssa on 37.000 direktiiviä tai asetusta. Niistä vain 70 säätelee työelämää. Sinne tarvitaan lisää."

Antti Rinne SDP:n puheenjohtajakisan tentissä.

Marin paljastaa karvansa änkrädemarina

Pääministeri **Sanna Marinin** sisäinen demari tunkee esiin entistä vahvemmin. Työajan lyhennyspuheillaan SDP:n puolue-

kokouksessa hän jo otti kiinnityksen menneisyyteen katsovan puolueen johtotähtenä, ja Talouselämän haastattelussa hän päästi änkyrädemarin luontonsa täysin valloilleen. Ilmeisesti häntä oli jo alkanut hirvittää, että hän oli jakanut rahaa yrittäjille runsaskätisesti, joten nyt iski krapula (www.kauko-kustannus.fi. 8.5.20: *Kyllä Siperia opettaa jopa demarin tunnustamaan yrittäjyyden arvon*).

Aluksi hän kaivoi esiin demarien ikiaikaisen haaveen ammattiliittojen itsenäisestä kanneoikeudesta, jonka kokoomus oli saanut toin tuskin torpatuksi **Jyrki Kataisen** hallituksen hallitusneuvotteluissa. Nyt vierasperäisten yrittäjien törkeä menettely antoi siihen erinomaisen aiheen.

Samaan putkeen meni vielä alipalkkauksen kriminalisointi, josta jo **Jutta Urpilainen** oli puolueen puheenjohtajana haaveillut.

Molemmat hankkeet näyttävät vain viattomalta oikeuden puolustamiselta, sillä kukapa haluaisi sopimusten ja säännösten vastaista menettelyä puolustaa. Ja ketäpä kiinnostaisi, miten vahvasti ne iskevät yrittäjiin.

Ammattiliittojen itsenäinen kanneoikeus olisi giljotiini, joka toimisi tehokkaana pelokkeena ja napsahtaisi varmuudella monen rehellisen suomalaisyrittäjän niskaan, jonka ammattiliitto olisi jostakin syystä ottanut silmätikukseen.

Myöskään alipalkkauksen rajaaminen sellaisiin räikeisiin tapauksiin, joista mediassa on puhuttu, ei ole aivan yksinkertainen tempu. Ja kokemus kertoo, että tuomioistuimissa ei ole paljoakaan ymmärrystä näistä asioista, joten ammattiliiton näkemys menee helposti läpi.

Ammattiliitoilla ei ole virka- eikä käytännössä muutakaan vastuuta, joten yrittäjän asema kävisi entistä turvattommaksi. Tässä

suhteessa Ely-keskusten valvonnan tiukentaminen ja resurssien lisäys olisi helpommin toteutettavissa. Vaikka niitäkään ei juuri voi yrittäjäystävällisyydestä epäillä, ne sentään toimivat virkavastuulla.

Olisiko sittenkin yksinkertaisinta omaksua takavuosina syntynyt ajatus, kun rikoksen suunnittelu kriminalisoitiin. Ehkä nykyinen hallitus voisi esittää, että työntekijän palkkaaminen osoittaa, että yrittäjä suunnittelee hänen riistämistään jollakin lainvastaisella keinolla, joten hänelle määrättäisiin heti sakko tai ainakin virhemaksu.

Marin on koronakriisissä demarien omimmalla alueella, kyykättämässä kansalaisia säännöillä ja jakamassa runsaskätisesti veronmaksajien rahoja, omassa leipälajissaan. Hän selvästikin jopa nauttii siitä. Hän aikoo jatkaa sitä säännöstehtailua, joka hänen edeltäjältään **Antti Rinteeltä** jäi kesken. Mutta uusimmat puheet kertovat selvästi, että eväät loppuvat samalla hetkellä, kun koronakriisin jälkeen pitäisi lähteä kehittämään uusia ajatuksia talouden saamiseksi nousuun.

15.2.21

Miten Sanna Marin pehmitti yritysjohtajien päät?

Hesarin **Marko Junkkarin** mainio juttu 14.2. avaa mielenkiintoisen näkymän Suomen politiikkaan. Miten näistä maailmankuuluista supernaisista Time-lehden kannessa paistatteleva ykkönen panee miesten päät sekaisin?

Tällainen menestys nousee ilman muuta hattuun. **Marin** alkoi uskoa, että sama lumovoima tehoaa myös Putiniin. Niinpä hän ilmoitti tälle selkokielisesti, että **”Navalny on vapautettava välittömästi”**.

Niinistön ohittaminen oli ilman muuta tarkoituksellista, sillä hän tiesi hyvin, että Niinistö varovaisena juristina ei olisi tällaista suorasukaista komentelua hyväksynyt. Hän päätti näyttää sekä Putinille että Niinistölle, mistä kana...

Junkkarin tarkempaa selontekoa keskusteluista suomalaisten yri-
tys- ja järjestöjohtajien kanssa odotetaan. Nyt tiedetään jo, että ainakin kaksi miestä oli mennyt päästään aivan sekaisin. Junkkarin avausjutusta tiedetään, että nimeltä mainitsematon konsernijoh-
taja puhkesi kehuun Marinia ylenpalttisesti, niin että joutui metsästystoveriensa piikittelyn kohteeksi.

Suomen Yrittäjien toimitusjohtaja **Mikael Pentikäinen** taas sekosi vieläkin pahemmin ja intoutui hehkuttamaan eläkeputken pois-
toa, niin että unohti järjestön jäsenet ja meidät hänen palkkansa maksajat tyystin.

Mitä muuta tapahtui? Marko Junkkari, odotamme malttamattomasti, mitä tarinoita näissä tapaamisissa yritysten edustajille kerrottiin. Saispa kuulla maailma kummakseen, miten täälläkin miehiä marinoidaan, kun supernaisemme toimeen tarttuvat. Eläkeputki tuskin riitti aiheeksi moneenkaan pöytään. Tiedonjulkistamispalkinto odottaa. OSuVan kannukset on jo ansaittu. Go, Marko, go!

Sekin selvisi, että metsästysretkillä isot pojat edelleen puhelevat isoista asioista, aivan kuten **Anne Brunila** kertoo *Muistikuvissaan* hänen aikanaan tapahtuneen. Kun hän ei niihin Metsäteollisuus ry:n toimitusjohtajana osallistunut, hän sai ihmettelyjä, että "etkö ymmärrä, että kaikki asiat puhutaan metsällä?" Kerrottiin, että hän jää "paitsi kaikesta olennaisesta informaatiosta" eikä pysty olemaan mukana.

Suomessa päätöksenteko on edelleen metsäläisten tasolla, sanokoot digiloikkijat mitä tahansa.

Mielenkiintoinen kysymys on myös, miten Marin on sisäisen änkyrädemarinsa katkenyt. Mitään merkkiä ei ole siitä, että se olisi poistunut.

16.2.21

Eläkeputki -näytelmän salat paljastuvat: yrittäjäjärjestökin Marinin aivopesussa

Helsingin Sanomat julkaisi 14.2. mielenkiintoisen artikkelin pääministeri **Sanna Marinin** uudesta taktiikasta. Siinä **Marko Junkkari** kertoo, että Marin oli ”järjestelmällisesi” tavannut puolen vuoden aikana suuryritysten toimitusjohtajia ja järjestöjohtajia. Tapaamisia on ollut yli 20, mukana mm. Suomen Yrittäjät.

Melkoinen määrä yritysjohtomme kermaa oli ollut pääministerin marinoitavana, kukin vuorollaan.

Ei tarvita paljoakaan yhteenlaskutaitoa, kun voi päätellä, että samalla sovittiin myös *Eläkeputki* -joulunäytelmän koreografia ja se diili, joka sai yrittäjäjärjestön toimitusjohtajan **Mikael Pentikäisen** ja työmarkkinajohtajan **Janne Makkulan** etukäteen mainostamaan, miten kovasti järjestö putken poistamista toivoo, vaikka yrittäjät pitävätkin sitä tärkeänä ja vaikka se lisää töllistämisen riskiä ja kustannuksia. Mutta niitä ei nyt lasketa, kun kyseessä on ”tämän hallituksen ensimmäinen todellinen työelämäreformi”. Nyt lasketaan vain hallituksen haaveilemat työlliset.

Siinä ei ole mitään ihmeellistä, että Marin kavereeraa suuryritysten kanssa. Se juontaa juurensa jo vuoden 1892 Saksan sosialidemokraattien vaaliohjelmasta, josta ydinosa otettiin lähes sellaiseenaan demarien periaateohjelmaan. Sen mukaan pientuotannon ja pienviljelyn alasajo oli väistämätön, mutta sosialidemokraatit

ovat ainoat, jotka voivat tarjota heille turvallisen siirron suuryrityksiin.

Paavo Lipposen sanoin ”sosialidemokraattinen projekti” EU on jo saattohoitanut pienviljelijät, mutta yrittäjät rimpuilevat vielä. Muutkin suuryritykset kuin UPM tosin karkaavat työpaikkoineen rajojen taakse, mutta ne ovat Marinin ainoa toivo, joten jotakin on yritettävä.

Yrittäjät ovat edelleen demareille uhka, jota Marinin temput eivät varmasti muuksi muuta, olkoon Pentikäinen kuinka miehin kielin tahansa hänen edessään (www.kaukoparkkinen.com 1.10.21: *Marin paljastaa karvansa änkyrädemarina*). Yhtään ”oikeaa” yrittäjää ei hänen listallaan olekaan.

Suurten yritysten osalta historia toistaa itseään, tavallaan päinvastaisessa järjestyksessä. 1970-luvun laman syövereissä ”Koneen ruhtinas” **Pekka Herlin** sanoi Metalliteollisuuden työnantajaliiton puhemieshistorian lounaalla 1977, että nyt ei auta muu kuin liittoutuminen demarien kanssa. Wärtsilän **Stor Stolpen**, Rauma Repolan **Väinö Lassilan** ja Fiskarsin **Göran J. Ehrnroothin** suut loksahivat auki. ”Eihän se ole mahdollista”, tointui Stolpe ensimmäisenä tokaisemaan. ”Ei ole muuta mahdollisuutta”, vastasi Herlin. Hänellä oli myös suora yhteys **Kekkoseen**.

Suomalaisen konsensuksen syntysanat oli lausuttu. Sovittiin aluksi tapaamisista Metallityöväen Liiton puheenjohtajan **Sulo Penttilän** kansa, joka kytki mukaan **Paul Paavelan**. Tämä laati askelmerkit syksyn Korpilampi -seminaaria varten, ja Suomalaisen konsensuksen perusta oli **Jorma Reiniä** siteeraten betoniin valettu.

Siihen eivät kuuluneet yrittäjät, eivätkä kuulu edelleenkään. Konsensuksen hinta on aina revitty heidän selkänahastaan. Mutta yrittäjät ovat sitkeitä ja hyväuskoisia.

Junkkarin tulee nyt selvittää koko tupoteatterin joulunäytelmän käsikirjoituksen syntyhistoria. Tarinaa ei saa jättää kesken.

Lain eduskuntakäsittelystä tulee todella mielenkiintoinen.

10.2.21

Avoin kirje pääministeri Sanna Marinille

Eläkeputki: Suomen Yrittäjien hallitus ei vastaa – mitä vastaa maan hallitus?

Eläkeputken poistamisessa esiintyi monia omituisia asioita, mutta omituisin oli Suomen Yrittäjien kannanotto. Sen toimitusjohtaja Mikael Pentikäinen pyörsi tiedotteessaan 18.12.20 täysin järjestyksen keskeiset periaatteet ja ylisti ratkaisua ylitsevuotavasti (liite1). Helsingin Sanomat kertoi 2.2., että järjestön tiedustelun mukaan ”eläkeputken poisto ei nauttinut suurta suosiota”, sillä se on ollut ”yksi työkalu irtisanomistilanteissa”.

Pentikäinen sanoo artikkelissa, että ”eläkeputkella on ollut laajaa kannatusta”. Hän sanoo ymmärtävänsä, että ”yksilön – myös yrittäjän – näkökulmasta sillä on ollut merkitystä”. Kuitenkaan saman päivän tiedotteessaan järjestö ei kerro, kuinka suuri osa yrittäjistä vastustaa eläkeputken poistamista. Asia sivuutetaan kokonaan.

Suomen Yrittäjien hallitus ei vastaa omituista menettelyään koskevaan kysymykseen (liite 2).

Hallitus on luonnollisesti viime kädessä vastuussa ”tasapainoisesta” ratkaisusta, jonka se suureleisesti otti omaan piikkiinsä ja kunnian itselleen. Erityisesti yrittäjillä on oikeus tietää, miksi heitä jälleen

kerran "heitellään kuin Luoja kerjäläistä", kuten Savon puolessa sanotaan. Jopa oman järjestön toimesta.

Mikä on se diili, jolla järjestö saatiin pyörtämään periaatteensa? Tämä on Teidän, arvoisa pääministeri, kerrottava avoimesti. Samalla on syytä "avata" muutenkin tämän hämärän paketin syntyhistoriaa.

Suomen EU-puheenjohtajakautena ennen muuta pääministeri Antti Rinne puhui Suomesta oikeusvaltion mallimaana. Siihen kuuluu keskeisenä avoin päätöksenteko.

Kysymys ministeri Annika Saarikolle

Toimittaja Teemu Luukka kirjoittaa Helsingin Sanomissa 6.2., että keskusta ajoi hallituksessa eläkeputken lopettamista. Ministeri Saarikko, pitääkö tämä paikkansa? Miksi sen poistaminen on keskustalle niin tärkeä? Onko puolueessa ymmärretty, mitä se rankaisee yrittäjiä?

Pääministeri Marin, Luukka kirjoittaa myös, että "vasemmistopuolueet vikisivät, kunnes lopulta hyväksyivät". Miksi SDP hyväksyi poiston?

1.7.21

Soteministeri Krista Kiuru: Nyt olisi rakenteet, mitähän tehtäisiin?

"Nyt on saatu rakenteet.

Sitten katsotaan, mitä niissä rakenteissa tehdään."

Krista Kiuru MTV:n uutisissa 23.6.21

Historialliseksi mainitun päivän päätteeksi 23.6.21 eduskunnan hyväksyttyä sotelait **Krista Kiuru** vihdoinkin MTV:n uutisissa paljasti rehellisesti, mistä oli kysymys. Samalla hän tuli pelkistäneeksi karusti suomalaisen poliittisen vallankäytön perusolemuksen yleensäkin. Ei lähdetä tyvestä puuhun, vaan aloitetaan yläkeran rakentaneista ja vasta sitten muistetaan kansalaiset ja aletaan miettiä, voisiko rakennelmilla olla jotakin hyötykäyttöä. Se on ennen kaikkea johtavan sote- ja hallituspuolueen SDP:n tapa toimia mutta on ohjenuorana myös muille puolueille.

Tilanne olisi sama, jos rakentaja tekisi aluksi hienot telineet, hankkisi ehkä muutaman ison nosturinkin, ja alkaisi sen jälkeen miettiä, mitähän näillä rakentaisi.

Tämä ei ole mitenkään tavatonta, vaan päinvastoin normaalia suomalaista politiikkaa, politics as usual. Se vastaa täysin sitä, mitä **Liisa Björklund** sanoo väitöskirjassaan suomalaisesta poliittisesta johtamisesta. Hän nimeää Suomen Euroopan aasialaisimmaksi valtioksi sen vuoksi, että täällä suuret kansalliset projektit runnotaan läpi yli kansalaisten päiden heitä kuulematta. Sotea parempaa esimerkkiä on vaikea löytää. DDR olisi varmasti ollut kova kilpailija, mutta se oli jo tuolloin poistunut kartalta.

Kaikesta päätellen tämä on osa Venäjän kautta tullutta aasialaista perintöämme. Sanoihan itäisen politiikan hyvin tunteva **Nikita Hrushtshov**, että poliitikot rakentavat sillan sinnekin, missä ei ole edes jokea. Mahtoiko sote-jokikaan ihan niin leveä olla, että tarvittiin näin mahtavat rakenteet?

Vaihtoehtoinen tapa olisi ollut, että olisi kansalaisesta lähtien piirretty terveyden ja hyvinvoinnin tiekartta ja sen jälkeen selvitetty polulla olevat mutkat ja esteet sekä katsottu, miten ne olisivat raivattavissa, niin että polku olisi kansalaiselle mahdollisimman helppokulkuinen. Se olisi vaatinut laskeutumista norsunluutorneista alas kansalaisten tasolle.

Tämänkaltaista lähtökohtaa esitti **Kataisen** hallituksen tilaustyönä professori **Pekka Himanen** *Kukistuksen käsikirjoitus* -raportissaan, jonka tavoitteena oli arvokas elämä. Mutta se naurettiin suohon, ja Himanen lähti maanpakoon. Tutkijakumppani **Manuel Castells** sanoi, että ”tehän yrititte tapaa Pekan”.

12.12.21

”Taas oli hoidettu yksi kohu pois päiväjärjestyksestä”

HS 12.12.21

Marinoita:

Riekkuva media sai, mitä tilasi

On surkuhupaisaa seurata niitä tekohurskaita riekkujaisia, joita media pääministeri **Sanna Marinin** tulevan poliittisen ruumiin ympärillä pitää. Tuleehan pääministerin päästä biletämään, sen vuoksihan hän aikaisti koronarajoitusten hölläämistäkin varoituksista huolimatta. Raskas työ vaatii raskaat hovit.

Muistaakohan joku vielä, miten samainen media hehkutti Suomen hallituksen supernaisia, joista Marin oli itseoikeutettu ykkönen. Maine kiiri ulkomaita myöten. Näyttää kiirivän jälleen.

Heti Marinin pääministeriuran alkumetreillä nähtiin, että hänelle oli annettu melkoinen annos sitä vallankäytön röyhkeyttä, joka kuuluu demarin perusvarusteisiin. Tällä varustuksella on selvää, että hän on tavanomaisten normien yläpuolelle ja tietää kaiken. Kun sitä hypettää koko median voimalla, en selvää, että siinä Marinin elämän ja politiikan kokemuksella varustetun ihmisen

pää menee sekaisin, ja hän alkaa itsekin uskoa erinomaisuuteensa. Voisi puhua Putin-ilmioistä pienoiskoossa.

Kaikkihan näyttikin menevän hyvin. Tuli tiukkoja koronaohjeita, ja rahaa näytti olevan rajattomasti. Oltiinhan demarien vahvalla osaamisalueella. Puolueessa osataan ihmisten kyykyttäminen, veronmaksajien rahojen kerääminen ja niiden kylväminen toinen toistaan parempiin tarkoituksiin. Mutta kun korona on ohi, ovat lopussa heidän keinonsakin. Kuka on kuullut Marinin esittävän yhtäkään uutta ajatusta varojen kerryttämisestä? Sellaisena ei voida pitää hänen ajatustaan, että kun budjetin raamit käyvät ahtaiksi, niin koukataanpa niiden ulkopuolelta.

Viimeksi eilen kertoi puoluetoveri, työministeri Tuula Haatainen, miten hallitus parantaa työllisyyttä: 1200 virkailijaa palkataan saattohoitamaan ihmisiä työhön.

Marin sentään pyysi töppäilyjään anteeksi, hitaasti tosin, hämäläinen kun on. Saa nähdä, pyytääkö mediasta kukaan anteeksi, että on johtanut lukijoitaan harhaan. He tiesivät, mutta eivät kertoneet.

17.12.21

Hallituksessa palatsivallankumous?

Biletys näyttää ottaneen pääministeriä varsin koville, sillä sen jälkeen **Sanna Marin** on näkynyt julkisuudessa varsin vähän ja jotenkin vaisusti. Teflonpintakin näyttää ikään kuin rapistuneelta.

Koronaministeri **Krista Kiuru** taas näyttää ikään kuin piristyneen ja nuortuneenkin. Näillä kahdella SDP-ministerillä on kauan ollut kissan-

hännän vetoa koronan hoidosta, mutta nyt Kiuru näyttää tarttuneen tilaisuuteen ja on ottanut selvän ykkösroolin. Marinhan löysäsi rajoituksia, koska hänen piti päästä bilettämään, Mm. koronpassin valmistelu venyi ja vanui, ja työterveyshuollon kytkemisestä puhuttiin lähes vuosi, mutta mitään ei tapahtunut. Kiuru pani siihenkin vauhtia.

Marin on vasemman laidan änkyrädemari, jonka mielestä yritykset vain sotkevat asioita, mutta Kiuru ajattelee ilmeisesti käytännön läheisemmin.

Kansalaisetkin ovat havainneet, mitä on tapahtumassa, sillä tuoreen mielipidetiedustelun mukaan Marinin arvosana pandemian hoidossa on laskenut tasaisesti.

Lähtöleikkaisuus näyttää, jatkuuko kehitys ja mitä siitä seuraa. Alkaako tämä näkyä muussakin hallituksen johtamisessa ja onko Marinilla edessään lähtölaskenta? Siirtyykö hän biletykspuolelle pysyvästi? Ainakin keppurin **Annika Saarikko** on terävöittänyt puheitaan entisestään.

22.4.22

Viimeisen sanan sankareilta ei ensimmäistäkään sanaa, kun pääministeri haikaili paluusta menneeseen maailmaan

Ylen **Olli Seuri** uhoaa ruudussa päivästä toiseen, miten media seuraa vallankäyttäjien toimintaa ja sanoo viimeisen sanan, mutta kun **Marin** 10.4. räväytti uskontunnustuksensa menneeseen maailmaan pääministerin haastattelutunnin suorassa lähetyksessä, Seuri tai kukaan paikalla olleista kärkitoimittajista ei sanonut ensimmäistäkään sanaa. He menivät ihan sanattomiksi. Kukaan ei

kysynyt, oliko pääministeri ihan tosissaan vai oliko kyseessä vähän myöhästynyt aprillipila. Se oli kaikkien mielestä politics as usual!

Asialle on luonnollinen selitys: Toimittajat itse elävät samassa menneessä maailmassa ja suojelevat sitä tiukasti Helsingin Sanomien johdolla. Yle peesaa kantapäillä ja muu media tulee laumana perässä. Tulopolitiikan osalta on jonkin verran omiakin kokemuksia.

Edesmennyt kauppatieteen tohtori **Heikki Urmas** esitti jo 1975 väitöskirjassaan niin kovia tosiasioita sopimuspolitiikasta, että Suomen Pankin silloinen pääjohtaja **Mauno Koivisto** aikoi mennä väitöstilaisuuteen kertomaan, että Urmas valehtelee, mutta johtajakollega **Päiviö Hetemäki** sanoi, että sinne et menne Suomen Pankkia häpäisemään. Väitöskirja pimitettiin.

Urmas aikoi jatkaa tutkimustaan Kauppakorkeakoulun professuuria varten, mutta sai niin vakavan murhauhkauksen, että luopui aikeestaan.

Sama uusiutui, kun Urmas 2010 julkaisi kirjansa *Raadolliset toverit ja vallan väärinkäyttäjät*. Tämä ei ollut Urmakselle eikä kellekään suomalaista mediaa tuntevalle yllätys. Hän ennakoiki jo kirjassaan, että "on itsestään selvää, että 'Suomen Pravda' antaa jälleen tuomionsa – ei yhteiskunnassa saa puhua asioista, jotka paljastavat valtaapitävien väärinpeluuta".

MTV:lle Osuvan kannukset – Hesarille ja Ylelle ohdakkeet (pdf)

Ainoa poikkeus valtamediassa oli MTV, jonka Studio 55:een **Markku Veijalainen** teki erinomaisen haastattelun. Historia toistui sikäläkin, että **Jukka Tarkka**, jonka tunsin varsin epätarkaksi, väitti lisälmen Sanomissa Urmasta valehtelijaksi. Kirja perustui ay-johtajien haastattelun lisäksi **Keijo Liinamaan** muistiinpanoihin ja haastatteluun. Ilmeisesti Urmaksen pahin "rikos" oli, että hän kertoi **Mauno**

Koiviston ja Kalevi Sorsan hankkeesta Suomen kytkemiseksi Kremltiin, joka kaatui Neuvostoliiton mukana.

Saman ”Suomen Pravdan” vaientamistuomion koki sotatieteen tohtorin **Markku Salomaan** pari vuotta sitten ilmestynyt Tarza -kirja, joka kertoo Koiviston ja Sorsan puuhien lisäksi **Tarja Halosen** hellistä tunteista itäisen naapurien vallankäyttäjiä, ennen kaikkea **Putinia** kohtaan.

Mm. nämä kirjat ovat viime aikojen tapahtumien johdosta nousseet aivan uuteen arvoonsa, mutta nämä Ylen sananvapauden sankarit eivät ole tainneet sitä edes huomata. He elävät omassa itsetyytyväisyyttä huokuvassa kuplassaan. Se ei ole ihme, sillä suuna ja päässä hilluva Seuri on itsekin uutta tietoa torjuvan taistelun veteraaneja. Hänet palkittiin tiedonjulkistamispalkinnolla ja ”työelämäprofessorin” viralla. Olisiko syytä jakaa myös tiedonsulkeistamispalkinto?

Tulopolitiikassa sekä Hesarilla että Ylellä on kuulunut vakiovarusteisiin omat ay-liikkeen nimikkotoimittajat, jotka ovat pitäneet huolen siitä, että kaikki hulvaton meno on selitetty parhain päin ja kaikki vaihtoehtoiset ajatukset torjutaan. Sen ”ansiot” hoitajien ahdinkoon on pidetty visusti piilossa. On paljon turvallisempaa jauhaa Nato-jäsenyyttä tuomatta esille mitään uutta.

24.8.22

BILEGATE:

Biletys ei ole Sanna Marinin suurin ongelma

Sen saattoi arvata, että näin siinä käy. Kokemussääntö sanoo vakuuttavasti, että kun vallanpitäjä joutuu kriittikittömän hypetyksen kohteeksi, niin se ennen pitkää johtaa katastrofiin. Sellainen

hypetyks menee väistämättä päähän kuin häkä ja vie arvosteluky-
vyn. Asianomainen alkaa uskoa olevansa tavanomaisten normien
yläpuolella.

Sanna Marinin kohdalla askelmerkit olivat selvästi nähtävissä.
Kansainvälinen supernaisen imago ja vahva ylimielisyys joudut-
tivat etenemistä polulla (www.kauko-kustannus.fi 26.12.19 *Sanna
Marin toi pehmeyttä politiikkaan – ensimmäisinä pehmenivät politii-
kan toimittajat ja kommentaattorit*).

Se, miten tämä näkyy käytännön toiminnassa ja politiikassa, on
oman messunsa arvoinen asia.

Se, miten varauksettomasti SDP:n eduskuntaryhmä kokoukses-
saan linnoittautui puheenjohtajansa taakse, kertoo, että puolue
tarvitsee lähitulevaisuudessa pelastusrengasta.

Jatkoa seuraa.

8.9.22

Yhtään työtehtävää en ole jättänyt hoitamatta.

Sanna Marin 24.8.22

Suomen hallitus ei kannata mitään huolta siitä, että velan kasvu jatkuu.

Talouspolitiikan arviointineuvottelukunnan puheenjohtaja,
professori **Jouko Vilmunen** Kauppalehti 3.9.22

Pääministeri Marin jätti tärkeimmän tehtävänsä hoitamatta

Sanna Marinista tuli pääministeri jopa itselleenkin yllätyksenä, melkeinpä pyytämättäkin, kun kepu heitti suurella uholla aloitaneen **Antti Rinteen** pääministerin pallilta laulukuoroon puhe miehen pöydän taakse.

Vaikka kepun **Jouni Ovaska** isottelikin, että puolue sai hallitusneuvotteluissa kymmenestä tavoitteestaan läpi yksitoista, oli selvää, että ohjelmassa oli vahva demariviritys ja Rinne niin vanha kehäkettu, että kepu oli tuomittu apupuolueen asemaan. **Juha Sipilä** oli pääministerinä ajanut sen tuhon partaalle, eikä puolueessa ollut tehty siitä rehellistä tiliä. Se oli hukannut identiteetinsä ja äänestäjänsä ja joutuu nyt taistelemaan olemassaolostaan perussuomalaisia vastaan erilaisten jippojen avulla.

Marinille Rinteen hallitusohjelma kelpasi sellaisenaan, sillä hänellä ei ollut sellaista poliittista substanssia, josta olisi saatu aineksia hallitusohjelmaan. Yllä olevat sanat hänen nyhykypuheessaan 24.8. kertovat, että hän näkee pääministerin tehtävän oudon kaapeana. Se on luettelo tehtävistä, jotka on suoritettava tunnollisesti kuin entisaikojen kiltti koulutyttö kotitehtävät, jonka jälkeen voi mennä ulos pihalle hyppäämään narua. Silloin niin opettajat kuin vanhemmatkin ovat tyytyväisiä. Koulutyöt pyörivätkin hänen ympärillään kokouspaikalla erityisen innokkaina.

Tämä antoi hänelle loistavan ja lentävän lähdön, jolle hurmaantunut media ulkomaita myöten antoi ennennäkemättömät mittasuhteet (www.kauko-kustannus.fi 26.12.19 *Sanna Marin toi pehmeyttä politiikkaan - ensimmäisinä pehmenivät politiikan toimittajat ja kommentaattorit*). Maa, melkeinpä maailmakin, oli

avoinna edessä. Pakostakin pää meni sekaisin. Nyyhkypuhees-
saan hän kertoi yllättäen olevansa ihminen, ei siis kuitenkaan yli-
ihminen.

Mutta oli kuitenkin merkittävä ryhmä, jonka saattoi pelätä olevan
kantona kaskessa: yrittäjät ja yritysjohtajat. Siksi nämä tarvitsivat
erikoiskäsittelyä.

Hesarin tähtitoimittaja **Marko Junkkari** kertoi aukeaman mittai-
sessa artikkelissaan 14.2.21, että Marin oli puolen vuoden aikana
tavannut järjestelmällisesti salaisissa keskusteluissa yli 20 yritys-
johtajaa (www.kaukoparkkinen.com 1.3.21: *Miten Sanna Marin
pehmitti yritysjohtajien päät?*). Useissa kirjoissa kerrotaan, miten
taitavia manipuloijia hänen kaltaisensa henkilöt ovat.

Myös Junkkari oli sitoutunut salailuun niin tiukasti, että enempää
osanottajia kuin keskustelujen aiheitakaan ei tiedetä tänäkään
päivänä. Se näyttää kuitenkin selvältä, että ns. eläkeputken pois-
tamisesta sovittiin, sillä asia julkistettiin kohta tämän jälkeen.

Samoin voidaan pitää varmana, että käsittelyssä oli Suomen yrit-
täjien toimitusjohtaja **Mikael Pentikäinen** yhdessä työmarkki-
najuristinsa kanssa, sillä hän ylisti suorastaan hurmioituneena,
miten tärkeä tämä asia on, vaikka se vie yrittäjältä viimeisenkin
mahdollisuuden päästä turvallisesti eroon ns. aikaansaamatto-
masta työntekijästä, joka sitä usein itsekin haluaa. Diilin sisällös-
tä muuten ei ole tietoa, eikä käytännön yrittäjien näkemyksille
annettu arvoa (www.kauko-kustannus.fi 16.2.21: *Eläkeputki -näy-
telmän salat paljastuvat: yrittäjäjärjestökin Marinin aivo-pesussa*).

Samaan aikaan Marin komeili Time-lehden kansikuvatyttonä.

Liian paljon liian varhain. Menojalkaan oli vielä jäänyt vipatusta,
joka ei oikein sovi pääministerin tehtävään. Marin ratkaisi ristirii-
dan erottamalla jyrkästi toisistaan pääministerin ja yksityishenki-

lön roolit. Eivätkä yksityishenkilö Marinin tekemiset kuulu kellekään. Ikään kuin kaikki ihmisen toimet eivät olisi lähtöisin hänen itsensä sisältä. Pääministeri-instituutio ei ajattele.

Tämän kaksoiselämän aiheuttama jännite oli liian suuri, mikä näkyi Marinin esiintymisessä. Pääministerinä hän esitti asiansa ilmeenkään värähtämättä kuin ulkolukuna, teflonnaamarin takaa, mutta yksityishenkilö Marinilla meno oli sitäkin villimpää.

SDP tiedetään Suomen yrittäjävihamielisimmäksi puolueeksi. Puolueen mielestä he syövät yhteistä kassaa, kuten **Tarja Halonen** sanoi tv:ssä **Maarit Tastulan** haastattelussa. Koronaepidemia muodosti kuitenkin poikkeustilanteen, jonka vuoksi oli pakko jakaa rahaa myös yrittäjille (www.kauko-kustannus.fi 8.5.20: Kyllä Siperia opettaa jopa demarin tunnustaman yrittäjyyden arvon). Siinä puolue oli omalla vahvuusalueellaan, keräämässä kansalaisilta verorahoja ja jakamassa niitä.

Yrittäjien tukeminen aiheutti kuitenkin tunnonnonvaivoja aatteen pettämisestä ja vaati muistuttamisen demarijuurista ja -ideologiasta. ((www.kauko-kustannus.fi 1.10.21: *Marin paljastaa karvansa änkyrädemarina*). Hän uhkasi panna yrittäjät kuriin ammattiliittojen itsenäisen kanneoikeuden avulla ja alipalkkauksen kriminalisoinnilla. Hän ei myöskään irtisanoutunut Antti Rinteen puheenjohtajatentissä esittämästä teesistä: *”EU:ssa on 37.000 direktiiviä tai asetusta. Niistä vain 70 säätelee työelämää. Sinne tarvitaan lisää.”*

Nyt moni yrittäjä on kertonut lopettavansa uuden yrittäjien eläkelain johdosta.

Pääministerin tehtävä ei ole yksittäisten toimien lista, vaan kokonaisvaltainen johtamistehtävä. Hänen tärkein, likimain ainoa tehtävänsä, on johtaa hallitusta siten, että se saavuttaa tavoitteensa ja lisää kansalaisten hyvinvointia. Ohjelmansa mukaan ”hallituk-

sen tavoitteena on sosiaalisesti, taloudellisesti ja ekologisesti kestävä Suomi vuoteen 2030 mennessä”.

Talous on tässä avainasemassa, sillä jos se pettää, kaksi muutakin tavoitetta jäävät saavuttamatta. Talousprosessin kehittämiseksi Marin ei ole esittänyt ainoatakaan ajatusta. Päinvastoin hän on esittänyt mm. edellä mainitut uhkakuvat yrittäjille. Ehkä hän varoo Juha Sipilän kohtaloa, kun tällä ajatuksia pursusi sekavassa järjestyksessä ja tuloksena oli vain vatulointia.

Professori Vilmunen sanoo yllä mainitussa Kauppalehden haastattelussa, että hallitus ei noudata saamiaan talousneuvoja. Hänhän sanoi heti alussa, että hän ei ota neuvoja vastaan keltään. Ei sen pitänyt olla kellekään yllätys.

On turvallisempaa vain haikailla menneisyyteen tupojen aikaan, jolloin juuri yritysten sääntökuormaa lisättiin vuodesta toiseen ja samalla luotiin työllistämisen ja työllistymisen esteitä. Tähän paluuta hän esitti pääministerin haastattelutunnilla 10.4.22. Haastattelijoina oli joukko Suomen toimittajakunnan valioita, joilla ei ollut mitään kysyttävää tai kommentoitavaa asian johdosta (www.kauko-kustannus.fi 22.4.22: *Viimeisen sanan sankareilta ei ensimmäistäkään sanaa, kun pääministeri haikaili paluusta menneeseen maailmaan*).

”Hän tanssi kesän”

Sellaisia asioita, joita ei ole mainittu tehtävälliställä, Marin ei halua hoitaa. Kauan hän kilvan valtiovarainministerin kanssa päättäväisesti kieltäytyi vastuusta hoitoväen heitteille jätöstä palkoissa, ja hän halusi lomilla rauhassa, kun Uniper oli viemässä Fortumia perikatoon. Sen sijaan Naton kohdalla hän teki täyskäännöksen yhdessä yössä, kun hermot pettivät ja paniikki iski.

Presidentti Ahtisaaren asettaman **Matti Pekkasen** työryhmän perintönä tehtävälustalla olleet ”työllisyystoimet” olivat jatkuvasti tehtävälustalla aina seuraavassa kehysriihessä ja budjetti-riihessä, mutta aina ne siirtyivät seuraavaan riiheen, kunnes niitä ei viimeisen riihen infossa edes mainittu. Rukkaset oli pantu naulaan. Ei siinä tosin tullut mitään vahinkoa, sillä ne olisivat joka tapauksessa olleet umpimähkäistä huiskimista, joissa ei ollut päätä eikä häntää. Ja valtiontalouden vaje kasvaa hyvää vauhtia.

SDP saa kiittää **Juha Sipilää** siitä, että tämä ufoilullaan antoi puolueelle jatkoaikaa, joka katkaisi sen alamäen, josta kirjani *Puna-koneen alasajo* kertoi (www.kauko-kustannus.fi). Kirjan sai pois markkinoilta Hesarin silloinen kulttuuritoimituksen esimies **Saska Saarikoski**, joka pani alaisensa toimittajan tekemään tekaistuin perustein kohjutun kirjan kustantajasta. Juttu kiersi ympäri mediaa Ylen aamutv:tä myöten, ja kustantaja teki konkurssin.

Nyt Marin palauttaa puolueen kurssin normaaliuralle alamäkeen, mutta sillä lainassa olleet äänet tuskin palaavat kepulle, vaan ensisijaisesti perussuomalaisille.

Marinilla ei ole hallituksen tavoitteen mukaiseen johtamiseen tarvittavaa kapasiteettia. **Freja Ulvestad-Kärnä** sanoo Aamulehdessä 27.8., että ”viiteryhmän valinta kertoo, millaiset ovat henkilön samastuskohteet ja preferenssit, asenteet ja ideaalit”. ”Pintaliitäjien parissa viihtyvä on itsekkin pintaliittäjä.” Kirjoittaja, joka on kliinisen ja organisaatiopsykologian erikoisasiantuntija, sanoo tuntevansa myötähäpeää Marinin käytöksen johdosta.

SDP:n kannalta huono enne on, että jopa vanha ja vankka tukija Hesari on kääntynyt kriittiseksi. Sen pääkirjoituksen otsikko 2.9. kertoo paljon: ”Hallitus jakoi rahaa vielä kerran”. Ja loppulause pelkistää asian hyvin: ”Tämä hallitus päätti heti kautensa alussa hoitaa vastaan tulevat ongelmat rahalla.”

Vieraskynä-palstalla lehden idoli **Björn Wahlroos** sanoo, että Suomessa ei käytännössä ole ollut talouskasvua viiteentoista vuoteen.” Tänä aikana valtiontalouden vaje on kasvanut kymmeniä miljardeja. Jos Sanna Marin olisi hoitanut tehtävänsä kertomalaan ja hallitusohjelmassa luvattulla tavalla, tilanne ei olisi tämä.

Selvää on, että puheenjohtajalleen kokovartalotukea antanut SDP kantaa kauan bilettäjäpuolueen leimaa. Puolueen vaalivankku-reita vetää rampa ankkra.

3.10.22

Marinin ajatuspajasta?

SOSIALISTIHALLITUS SOSIALISOI YRITTÄJIEN EDUNVALVONNAN

Tänään 3.10.22 on historiallinen päivä. Yrittäjillä ei ole enää huolen häivää, supernaisten superhallitus on päättänyt vihdoinkin panna heidän asiansa kuntoon. Tänään alkaa hallituksen asettaman yrittäjyyden neuvottelukunnan kolmivuotinen toimikausi. Sen tehtävänä on saada yrittäjien ääni kuuluville entistä paremmin.

Suomen yrittäjiä ei enää tarvita, se voi keskittyä kokonaan vaikkapa yrittäjäpäivien ja risteilyjen järjestelyyn.

Ehkä tilanne ei kuitenkaan ole aivan näin valoisa, ehkä kaikki ei menekään niin kuin Strömsössä, jospa todellisuus onkin aivan toinen. Historian opetus kertoo, että tällaisia neuvottelukuntia asetellaan aina silloin, kun poliitikot eivät halua tai pysty ratkaisemaan asiaa. Silloin se haudataan näyttävään työryhmään, neuvottelukuntaan, tms. Mitä varmempia halutaan olla, että asia makaa hiljaa haudassaan, sitä suurempi ryhmä pystytetään.

Jo Kekkonen aikoi 1975 nujertaa työttömyyden runnomalla kokoon mahdollisimman arvovaltaisen joukon, kaikkien puolueiden hätätilahallituksen, jolla oli yksi ainoa tehtävä: panna työllisyys kuntoon. Sille tulikin hyvin pian hätä käteen, ja se sai mennä.

Presidentti **Martti Ahtisaari** puolestaan nimitti heti virkakautensa aluksi **Matti Pekkasen** johtaman työryhmän, jolla oli suurin piirtein sama tehtävä, erityisasiana työllisyys. Lopputulos ei ollut yhtään parempi. Hesarin **Risto Uimonen** pelkisti sen hyvin kolumninsa otsikossa: Aikaansai aivokuoleman. Mutta Ahtisaari pääsi eroon työttömyyshuolista ja sai reissata huolettomana ympäri maailmaa.

Mutta aivokuolema jäi päälle ja levisi myös yrittäjäjärjestöön, erityisesti sen jälkeen, kun kokoomus ja kepu valtasivat sen, mukana myös muutama julki- ja salademari, mm. eduskunnan nykyinen hallintojohtaja **Pertti Rauho**.

Sama kohtalo uhkaa kaikkia tällaisia toimi- yms. kuntia, myös nyt aloitettavaa neuvottelukuntaa. Sielläkin on puolueilla omat uskotunsa. Mutta sillä päästään heti tuoreeltaan sujuvasti ratsastamaan yli vaalien, ei tarvitse muuta kuin viitata arvovaltaiseen neuvottelukuntaan: Asia on siellä pohdittavana, ja kun tulosta syntyy, palataan asiaan. Ainakaan työmarkkinoiden neuvottelujärjestelmässä ei siis tapahdu kolmeen vuoteen mitään kehitystä. Ei ainakaan parempaan suuntaan.

Neuvottelukunnassa kahden kerroksen väkeä

Neuvottelukunnan puheenjohtaja on kepulainen elinkeinoministeri **Mika Lintilä** ja jäsenenä 13 yrittäjää ja kymmenen jäsentä valtionhallinnosta, yliopistoista ja kuntasektorilta. Yrittäjillä on siis enemmistö, joten he määräävät tahdin? Tosiasiassa tahdin määräävät puheenjohtaja sekä kaksi sihteeriä, jotka ovat työministeriön virkamiehiä. Jo he suodattavat ajatukset, jonka jälkeen ne joutuvat kymmenikön syyniin.

Tässä on vastakkain kaksi aivan eri maailmaa (pdf). Julkisen sektorin väellä ei ole mitään tietoa siitä suoritustasosta, jossa talous tehdään ja heidänkin palkkarahansa tuotetaan. He ovat yläpilven väkeä. "Manalan" kauhuista he eivät ole kuulleetkaan. Mutta heidän painoarvonsa määräytyy "Schumacherin säännön" mukaisesti: "Puhujan arvovalta on suoraan verrannollinen välimatkaan, joka hänellä on tuotantoon."

Tällaisissa toimikunnissa asioita aina käännetään ja väännetään, ja kun ne valmistuvat aikanaan valmiiksi vesitettyinä, ne joutuvat sen jälkeen poliitikkojen uuteen myllytykseen, eikä niistä jää paljoakaan jäljelle. Niistä on kaikki terä pois. Toimikunta ei tosiasiaa vahvista yrittäjien ääntä, kuten Lintilä sanoo, vaan suodattaa ja vesittää sen.

Sihteerit antavat jo tehtävän määrittelyssä näytteen taidostaan kirjoittaa hämärää virkemiesjargonia: "Toimii neuvoa antavana elimenä yrittäjyyteen liittyvissä strategisissa kysymyksissä." Se voi tarkoittaa mitä tahansa tai ei yhtään mitään.

Tämä on suoraa jatkumoa sille yrittäjien kuriinpano- ja riskitehtäilyn ketjulle, jolle pohjan loi 1970-luvun demarivetoinen keskitetty työmarkkinapolitiikka ja sen tehonyrkki kolmikanta, kuten kirjani Näin tehdään tuhopolitiikkaa kerto (www.kauko-kustannus.fi). Silloinen Maalaisliitto toimi uskollisena tukena ja sai palkkioksi maataloustulon. Ketjuun mahtuu aimo annos yrittäjien suoranaista huijausta.

Varoitussignaali tulossa olevasta oli jo mainitun kymmenluvun alussa säädetty työehtosopimusten yleissitovuus. Varsinainen alkupotku oli kuitenkin 1980-luvun alussa säädetty ns. työsuhdeturvalaki, joka nosti laittomiksi tuomituista irtisanomista maksettavan korvauksen aivan uudelle tasolle. Pahimmat pelot sen vaikutuksista toteutuivat korkojen kera (www.kauko-kustannus.fi: *Yrittäjä tulopolitiikan hukkaputkessa* 3. painos)."Laki ei koske lain-

kaan rehellistä yrittäjää”, sanoi oikeusministeri **Christoffer Taxell** yrittäjille Salossa.

Sen jälkeen lunta tuli tupaan tasaiseen tahtiin, ja järjestön johdon virheratkaisut seurasivat toisiaan: pekkaspäivät, kepun Kymen piirin puheenjohtajan **Risto Heikkilän** johdolla seikkailu kohti tupopöytää, lukuisista varoituksista piittaamatta – kun oli jo selvästi nähtävissä sen jääminen historiaan – tuki **Juha Sipilän** yhteiskuntasopimus-ufoilulle ja kikyille, kun järjestöllä olisi ollut tilaisuus lähteä lipunkantajaksi siihen johtamiskulttuurin muutokseen, jota Sipilä oli peräänkuuluttanut, mutta toimi täsmälleen päinvastoin (liite). Järjestön johto kätki tilaamansa *Yrittäjäenergian vapauttamisen työryhmän* raportin arkistonsa hyllyille.

Monet yrittäjät ovat sähkön hinnan kanssa sopineet henkilöstön kanssa siirtymisestä työskentelyyn halvan sähkön yöaikana. Yrittäjäjärjestö seuraa katseella ja valittaa julkisuudessa, kun ei paikallisesti voi sopia mistään.

Suurella työllä sai järjestön johto kuitenkin oivalluksen siitä, millaiseen hirttosilmukkaan ay-liike ja työnantajien **Jyri Häkämies** yritti saada yrittäjät kikyn kylkiäisenä esitetyllä paikallisen sopimisen säätelyllä. Se olisi tiennyt ammattiosaston tunkeutumista yrityksen sisälle, ja lain soveltamiskysymykset olisi käsitelty toverioikeudessa työtuomioistuimessa.

Häkämies ihmetteli vielä muistelmissaankin, että näin hieno tarjous ei kelvannut yrittäjille. Hän on tosin poliitikko, joka porvaripoliitikkojen tapaan ei paljoakaan ymmärrä työmarkkina-asioista ja oli kiky-neuvotteluissa täysin SAK:n **Lauri Lylyn** vietävissä.

Tuliko pyytämättä ja yllätyksenä?

Hallituskin näki viimein, millaiseen voimattomuuden tilaan yrittäjäjärjestö oli vajonnut ja miten helposti se oli vietävissä, joten se päätti panna sen liekanaruun. Se käytti markkinaraon hyväkseen. Valmistelu tehtiin varmuuden vuoksi salassa, että kukaan ei tällä kertaa päässyt varoittelemaan.

Projekti on niin pirullisen nerokas, että siihen eivät Mika Lintilän kyvyt riitä, vaan sen täytyy olla Sanna Marinin ajatuspajasta lähöisin.

Mutta neuvottelukunnan syntyhistoria on selvitettävä. Tuliko se sittenkään niin pyytämättä ja yllätyksenä kuin näytti. On selvitettävä, pyysikö sittenkin joku. Pentikäisen osuus asiassa vaatii selvityksen. Onko ollut puuhamiehenä samaan tapaan kuin **Mari Kiviniemen** ja **Juha Sipilän** onnettomissa yhteiskuntasopimusseikkailuissa. Tai ainakin näppinsä pelissä, kuten eläkeputkisuhmuroinnissa. Joka tapauksessa järjestön johto tiesi hankkeesta, koska puheenjohtaja on jäsenenä neuvottelukunnassa. Mutta jäsenille ei kerrottu.

Tämän jälkeen ei yrittäjistä ole enää harmia, neuvottelukunnan jäsenenä olevat yrittäjät ovat siellä panttivankeina. On selvää, että kun yrittäjäjärjestön puheenjohtaja on jäsenenä, ei järjestö voi vetää linjaa, joka poikkeaa siitä, mikä on neuvottelukunnan linja. Eikä hänellä ole lainkaan kokemusta työmarkkinapolitiikasta, kuten ei järjestössä muillakaan. Ehkä neuvottelukunta tulee vielä antamaan tukensa Marinin haaveille paluusta keskitettyyn tulopolitiikkaan. Tällä operaatiolla heidät saa kuriin ja itselleen mielenrauhan.

Marinille oli kova paikka jakaa rahaa niin runsaskätisesti yrittäjille, jotka **Tarja Halonen** oli **Maarit Tastulan** haastattelussa leimannut yhteisestä kassasta syöviksi rohuajiksi. Näin he saadaan ruotuun ja samalla tulee mielenrauha.

Jos he eroavat sieltä, he saavat kuulla, että saavat syyttää itseään, kun oli niin paljon hyvää tarjolla, kuten Häkämies vielä muistelmissaankin sanoi. Heille oli tehty tarjous, josta he eivät voi kieltäytyä.

1980-luvun alussa näytettiin myös, kuinka vaarallista yrittäjälle on, jos hän menestyy liian hyvin. Ilmajokelaisen insinöörin Sep-po Hautalan Vise kaadettiin pääministeri **Mauno Koiviston** ja **Ulf Sundqvistin** johdolla. Hän oli selvästikin rohmannut liikaa yhteisestä kassastaan työllistäessään itse 1200 työntekijää ja alihankkijoiden kautta toisen mokoman (www.kauko-kustannus.fi: *Laillinen murha – Visen nousu ja tuho*).

Neuvottelukunta voisi heti alkajaisiksi antaa hallitukselle neuvon, että se korvaisi Hautalan perheelle vallanpitäjien aiheuttaman vahingon. Näin se voisi osoittaa ymmärtävänsä yrittäjän asiaa.

Oma mielenkiintonsa on sillä, että media ei korvaansa lotkautanut asialle, ei edes Kauppalehti. Edes pienen Suomen suuret kolumnistit eivät kohdistaneet haukan katsettaan asiaan. Vallan vahtikoirana itseään mainostava media nukkui sikeää unta. Myöskään Visen konkurssin 40-vuotispäivä ei herättänyt mielenkiintoa muussa mediassa kuin Ilmajoki-lehdessä.

Voi vain kuvitella, miten varsinkin iltapäivälehdet olisivat repineet erikoisnumeroita, jos kyseessä olisi ollut joku pop-tähti. Tosin se ei voisi olla mahdollista, koska poppareita ja muita bilettäjiä vallanpitäjät eivät kohtele näin.

Kaappaus oli myös taitavasti ajoitettu, kaikkien mielenkiinto on kohdistunut Putinin operaatioihin ja muihin kriiseihin. Hallituksen periaatepäätös on tehty viime huhtikuussa, samoihin aikoihin kuin Putin hyökkäsi Ukrainaan. Kaikessa hiljaisuudessa.

Halonen rehellisenä: yrittäjät syövät ”yhteistä kassaa”

Wiki quota on tallentanut sivuilleen hänen kuolemattomat ajatuksensa.

Tastula: ”Mut´ moni suomalainen on myös sitä mieltä, että rikastuminen ei ole rikos, eikä se ole keneltäkään pois. Mitä mieltä te olette?”

Halonen: ”Se ei ole rikos, mutta se on joltakin pois.”

T: ”Keneltä se on pois?”

H. ”Se on pois yleensä, kun lasketaan siitä yhteisestä kassasta, että kuinka paljon riittää kenellekin, niin siinä on tietty kohtuusraja olemassa... ja sitten siinä on yksinkertaisesti se, että ei raha ole mitenkään rajaton resurssi, vaan kyl´ se on sitten jostain muualta pois.”

Siis käsitys yrittäjistä riistäjinä, jotka syövät yhteisestä kassasta, elää kaikessa loistossaan.

10.1.23

Nato-jäsenyys:

Paniikki ei hellitä – Eduskuntaa painostetaan

Suomen Nato-jäsenyyshankkeen leimallisin piirre on ollut hirmuinen kiire. Se käynnistyi paniikkiratkaisulla, kun eräiden puolueiden ja monien kansalaisten kanta teki täyskäännöksen yhdessä yössä. Pääministeri **Sanna Marin** kertoi uudenvuoden puheessaan olevansa tästä ylpeä. Hän ei ylpeile syyttä, sillä hänen johtamansa puolue oli kaikkein nopein. Saattaa olla päätöksen merkitykseen suhteutettuna Suomen ennätys.

Käännöksen jyrkkyydessä SDP:n kanssa kuitenkin kilpailee vihreät, kun kaikkea hyvää ja kaunista edistävä puolue asemoitui ulkoministeri **Pekka Haaviston** hahmossa suomalaisen militarismin eturiviin. Ydinvoimakannasta alkanut pyörimisliike ei liikkeen jatkuvuuden lain mukaan pysähdy tähän.

Marin oletti myös, että hakemus etenee ”suoraviivaisesti”, mutta kun matkaan tulikin mutkia, näyttää paniikki vain ottavan uusia kierroksia ja saavan uskomattomia muotoja. Kun ei edes Joe-setä auta niin kuin lupasi. Nyt on valtakunnan korkeimman johdon taholta lähetetty viestiä, että eduskunnan tulisi hyväksyä liittymispäätös jo ennen Turkin ja Unkarin ratifiointia, eli ennen Naton hyväksyntää.

Viimeistään nyt olisi syytä panna jäitä hattuun. Millaisen viestin se antaisi ensisijaisesti Turkin presidentille mutta myös Unkarin pääministerille? Se kertoisi, että Suomi on niin pahasti rähmällään Naton suuntaan, että ehtoja voi huoletta kiristää. Suomen eduskunnalla ei olisi enää minkäänlaista harkintavaltaa asiassa.

Presidentti **Sauli Niinistö** kertoi 13.8.19 Ahvenanmaan-vierailullaan, että hän ”ei pahemmin korvia lotkauttaisi” Unkarin pääministerin **Viktor Orbánin** puheille Suomen tutkimusta vaativista ihmisoikeusloukkauksista. Mutta kävi, niin kuin **Ari Turunen** varoittaa erinomaisessa *ylimielisyyden historiassaan*: Ylimielisyys iski omaan nilkkaan. Nyt hän lotkauttelee korviaan harva se päivä sekä Unkarin että varsinkin Turkin suuntaan.

Muuan entinen presidenttimme puhui aikoinaan saatanan tunareista. Nyt tunaroinnilla hankitaan kannuksia presidentin tehtävään.

Ehkä asia ei kuitenkaan etene aivan läpihuutojuttuna jäsenhakemuksen tapaan. Sekä eduskunnan puhemies että ulkoasiainvaliokunnan puheenjohtaja painavat jarrua.

12.2.23

"Marin vei Orpon tanssiin"

HS:n pääkirjoitustoimituksen esimiehen
Saska Saarikosken kolumnin otsikko 19.1.23

Ympyrä sulkeutuu

Sanna Marinin viimeinen valssi

Heti pääministeriuransa lennokkaassa lähdössä **Sanna Marin** antoi täydellä höyryllä satikutia kokoomukselle. "Se tuli suoraan sydämestä", hän sanoi.

Nyt ympyrä oli sulkeutunut, ja sydämelle oli kertynyt paljon enemmän painolastia kuin lähtöviivalla. Velkavuori oli kaatuma-
sa päälle, talous alamäessä ja perussuomalaiset oli ajanut ohi kannatusluvuissa, oma puolue laskussa. Eikä Nato-jäsenyysskään edennyt "suoranviivaisesti", kuten hän oli luvannut. Hallituksen rivit rakoilevat, kepu on poikkiteloin. Se olisi pitänyt heittää ulos hallituksesta, mutta rohkeus ei riittänyt.

Biletuksesta oli tullut pahasti takkiin, vaikka teflonpinta suojasi siinäkin, niin että pääministeri näytti pääsevän kuin koira veräjästä, kuten suuri esikuvansa **Kalevi Sorsa** aikoinaan lamasta. Vaaleihin oli aikaa runsaat pari kuukautta. Orastava paniikki painoi päälle. Toistuuko Sipilä-ilmio: aluksi hervoton hypetys, sitten kannatus-
käyrän syöksy syövereihin, mikä vei puolueen mukanaan.

Nyt suojaus petti pahasti, ja änkyrädemari tuli jälleen esille entistä selvemmin. Ei ollut pienintäkään epäilystä, ettei se olisi tullut suoraan sydämestä. Ponnistus pohjana oli puolueen pahin voimavara kateus. Vuorineuvokset olivat sopiva kohderyhmä, sillä heiltä ei

ole kovin monta ääntä odotettavissa, onhan heitä kaikkiaan vain muutamia satoja, ja kovinkaan monta tuskin on legendaarisia punaisia vuorineuvoksia. Ei ollut epäilystäkään, etteikö tämäkin purkaus olisi tullut suoraan sydäimestä.

Kateusvoimalla käyvää kampanjaa oli suunniteltu jo 2007 vaaleissa SAK:n kyltin alla ja yritysten maksamalla rahalla sekä näyttelijä Oiva Lohtanderin hahmolla, mutta silloin meni sisu kaulaan.

Asiat liian vaikeita medialle

Marin valitti Davosin talousfoorumissa sitä, että itse asioista puhutaan liian vähän ja henkilöistä liikaa. Hän on aivan oikeassa, mutta juuri siitä hän saa kiittää menestystään. Hän nousi maailmanmaineeseen juuri henkilönsä ansiosta. Kun hän komeili suuren maailman talouslehtien kansikuvatyttonä, ei näillä ollut vähäisintäkään käsitystä siitä, mikä oli hänen johtamansa hallituksen talouspolitiikan sisältö. Siitä ei ollut mitään kerrottavaa eikä ole vielääkään.

Eipä siitä ymmärtänyt juurikaan enempää edes kotimainen meidämme. Edellä kerrotuista tasavallan talouteen ja muuhun tilanteeseen olennaisesti vaikuttavissa asioista ei viimeisestä sanastaan meuhkaava media ole asiallisesti ottaen lausunut ensimmäistäkään sanaa. Sitäkin enemmän se on jauhanut hänen biletysrienoistaan.

Hyvä esimerkki edellä kerrotusta on Hesarin **Robert Sundmanin** ja **Emil Elon** kirjoittama aukeaman mittainen vaalijuttu Marinista 10.2. Reaaliset asiakysymykset on sivuutettu tyystin, ja Marinista on tehty nimettömien mututarinoiden perusteella strategian mestari ja synnynnäinen poliittinen johtaja. Synnynnäinen poliittinen johtaja, joka ei pysty hallitsemaan hermojaan, vaan puhuu suoraan sydämmestään ja ylpeilee yön yli – paniikkipäätöksestä Suomen kohtalonkysymyksessä! Näin lehti suojaaa hänen vallan-

käyttöään ja tukee hänen vaalikampanjaansa. ”Saippuvaahdon levittäjä”, sanoi **Paavo Nurmi** urheilutoimittajista.

Tähän on luonnollinen selitys. Lähes jokaisella toimittajalla on kokemusta biletyksestä, mutta mainituista asiakysymyksistä heillä ei ole juuri minkäänlaista tietoa, eivätkä ne edes kiinnosta. Mukana saattaa olla myös annos kateutta, kun ei kutsua kuulunut.

Lisäksi mediat myös pimittävät tietoa, kuten Hesari mm. asiat, joista puhuttiin tai sovittiin sillä tapaamiskierroksella, joka Marinilla oli yritysjohtajien kanssa ja josta **Marko Junkkari** kirjoitti laajan artikkelin. Tämän lisäksi lehdillä on omat mustat listansa.

Onhan myös selvää, että henkilöstä ja hänen arvoistaan myös politiikka lähtee. Kyllä se änkyrädemari teflonpinnan alla muhii ja kuplii välillä esiinkin.

Orpopojan valssi

Juuri rakenteiden ja byrokratian rakentelu on puolueen vahvinta osaamisaluetta. Sitäkään ei media ole havainnut. Siksi soteenkin meni rahaa paljon lupauksia enemmän. Niitä lisättiin jokaisella tupokierroksella. Siksi omien aikaansaannosten purkaminen on puolueelle mahdotonta. Niitä on päinvastoin lisättävä, mihin **Antti Rinne** haikaili EU:takin apuun. Myös sekä Marin että **Jutta Urpilainen** ovat sellaisilla uhkailleet. Media vain ei ole tätä havainnut.

Sen sijaan media oli onnistunut saamaan selville, ett Marin kähmi salaa avukseen turvallisuuspoliittista asiantuntijaa ja tälle omaa yksikköä. Hänen sisältään sekin hanke kumpuaa, kyltymättömästä vallanhalusta.

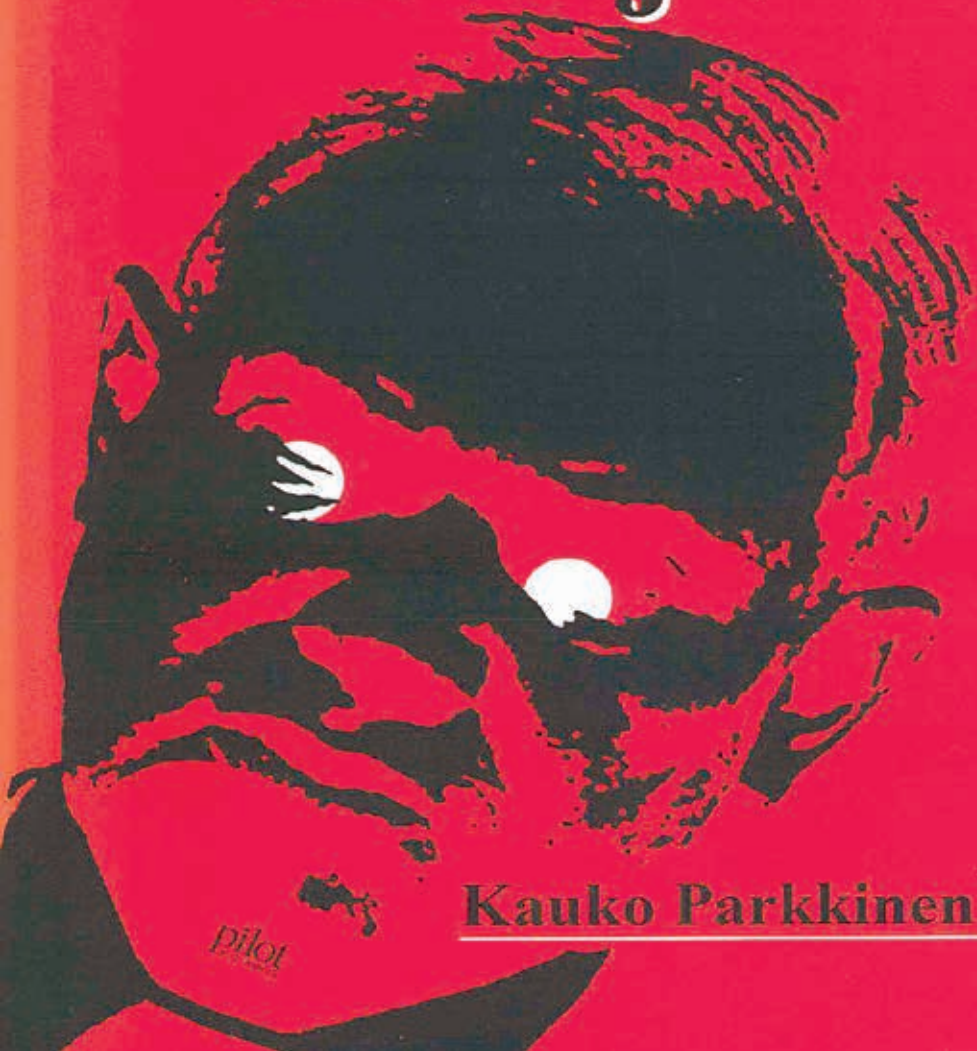
Marinin saatanalliset säkeet olivat tanssiinkutsuna niin rajut, että ne vaatisivat musiikiksi varmaan Säkkijärven polkan, mutta vahinkojen välttämiseksi olisi ehkä kuitenkin syytä vähän rauhoittua

ja mennä arvokkaasti Orpopojan valssin tahtiin. On viimeisen valssin aika.

J.K. On noussut esiin mahdollisuus, että Marin-saaga saisi loppusijoituspaikkansa Brysselistä. Se olisi happy end.

Presidentti Niinistö on ilmaissut huolensa siitä, miten asia hoituisi, jos Nato-kysymys ajoittuisi vaalien jälkeen, mahdollisesti kesään, eikä maassa olisi poliittista hallitusta. Marin on esittänyt, että asian hoitamiseksi asetettaisiin yhden puolueen hallitus, jonka pääministeri hän luonnollisesti uskoo itse olevansa. Entäpä jos pääministeriä sattuisi juuri silloin bilettämään?

Punakoneen alasajo

Kauko Parkkinen

www.kauko-kustannus.fi